του **Αλέκου Αναγνωστάκη**

Καμιά άλλη χώρα εκτός των ΗΠΑ δεν έχει υπογράψει ανάλογη συμφωνία με το Ισραήλ

Την Κυριακή 19.7.2015 η κυβέρνηση του Ισραήλ και η κυβέρνηση ΑΝΕΛ – ΣΥΡΙΖΑ – μέρος της ΔΗΜΑΡ και του ΠΑΣΟΚ, υπέγραψαν μια στρατιωτική συμφωνία στο Τελ Αβίβ.

Καμιά άλλη χώρα εκτός των ΗΠΑ δεν έχει υπογράψει ποτέ στο παρελθόν ανάλογη συμφωνία με το Ισραήλ.

Η συμφωνία «προσφέρει νόμιμη άμυνα στα στρατεύματα των δύο χωρών με εκπαίδευση του ενός στη χώρα του άλλου και διέπει την διαμονή στις δυο χώρες κατά τη διάρκεια μετακίνησης προσωπικού στο πλαίσιο στρατιωτικών ασκήσεων και συνεργασιών».

Η συμφωνία που υπόγραψε η κυβέρνηση Τσίπρα υπογράφτηκε δυο βδομάδες μετά την έκθεση του ΟΗΕ για τα εγκλήματα πολέμου του Ισραήλ στην Παλαιστίνη. Το ψήφισμα – έκθεση της επιτροπής ανθρωπίνων δικαιωμάτων του ΟΗΕ διαπίστωσε ότι 1.462 Παλαιστίνιοι άμαχοι σκοτώθηκαν, το ένα τρίτο από τους οποίους ήταν παιδιά. Οι Ισραηλινές απώλειες ανήλθαν σε 67 στρατιώτες και έξι πολίτες.
Σαράντα ένα χώρες ψήφισαν υπέρ του ψηφίσματος που κατατέθηκε από την Παλαιστινιακή αντιπροσωπεία και υποστηρίζεται από μουσουλμανικές χώρες ενώ οι ΗΠΑ ήταν η μόνη χώρα που το καταψήφισε.

Η στρατιωτική συμφωνία που υπόγραψε η κυβέρνηση Τσίπρα – η αυτοαποκαλούμενη και αριστερή – υπογράφτηκε την ίδια επίσης ημέρα που στη Γάζα οι οικογένειες τεσσάρων Παλαιστινίων παιδιών έκλειναν έναν χρόνο θρήνου από τη δολοφονία τους από Ισραηλινές ρουκέτες σε παραλία της Γάζας.

«Η ισραηλινή κυβέρνηση, σημείωνε την επομένη της υπογραφής το Βήμα, εκτίμησε ιδιαίτερα, σύμφωνα με έγκυρες πηγές, το γεγονός ότι ο υπουργός Εθνικής Άμυνας

ολοκλήρωσε την υπογραφή της Status of Forces Agreement (SOFA), η οποία εκκρεμούσε τα τελευταία χρόνια και περιέχει συγκεκριμένες ρυθμίσεις για τη διαμονή στρατιωτικών δυνάμεων της μίας χώρας στο έδαφος της άλλης».

Ο υπογράφων υπουργός άμυνας κ. Π. Καμμένος παρουσία του Ισραηλινού ομόλογό του Moshe Ya'alon τόνισε πως "… οι στρατιωτικές διμερείς σχέσεις είναι καλές, και ότι και οι δύο χώρες θα συνεχίσουν να χτίζουν πάνω τους μέσω της κοινής εκπαίδευσης. Η τρομοκρατία και η τζιχάντ, πρόσθεσε, δεν υπάρχουν μόνο στη Μέση Ανατολή, είναι επίσης παρούσες στα Βαλκάνια και την Ευρώπη». Η Ελλάδα, τόνισε, είναι στην ακτίνα του βεληνεκούς των Ιρανικών πυραύλων, "Αν ένας Ιρανικός πύραυλος φύγει προς τη Μεσόγειο, αυτό μπορεί να σημαίνει το τέλος όλων των χωρών της περιοχής".

Η εμπρηστική αυτή δήλωση συμπληρώνει τη συμφωνία και θέτει αυτόματα την Ελλάδα σε μη φιλικό στάτους για το ίδιο το Ιράν αλλά και το καθεστώς του Μπασάρ Αλ Άσαντ στη Συρία, το οποίο οι ΗΠΑ και το Ισραήλ πολεμούν από το 2011 με θύματα δεκάδες χιλιάδες νεκρούς.

Ο Ya'alon απέτισε φόρο τιμής στην κοινή εκπαίδευση μεταξύ του Ισραηλινού και του Ελληνικού Στρατού μέσα στην Ελλάδα, προσθέτοντας ότι οι δύο χώρες έχουν κοινά συμφέροντα.

«Αντιλαμβανόμαστε (σ.σ πρώτο πληθυντικό) το Ιράν ως γεννήτορα και κεντρικό καταλύτη για την περιφερειακή ανασφάλεια μέσω της υποστήριξής του σε τρομοκρατικά στοιχεία στη Μέση Ανατολή, ιδιαίτερα στην Σιιτική τρομοκρατία, αν και όχι μόνο στην Σιιτική. Η παγκόσμια τρομοκρατία "αναπτύσσεται επίσης στην περιοχή μας, αλλά και επηρεάζει την κατάσταση της ασφάλειας στην Ευρώπη. Η τρομοκρατία είναι τρομοκρατία», δήλωσε ο Ya'alon.

Πριν περίπου δύο εβδομάδες, στις 6 Ιουλίου, ο υπουργός Εξωτερικών Νίκος Κοτζιάς είχε επισκεφθεί επίσης το Ισραήλ, όπου σε κοινές δηλώσεις με τον πρωθυπουργό Μπέντζαμιν Νετανιάχου φωτογραφήθηκε με φόντο την προτομή του ιδρυτή του Σιωνισμού Τέοντορ Χερτσλ.

Ο υπουργός Εξωτερικών, Ν. Κοτζιάς, μετέβη στο Ισραήλ και συνέχισε τις περιοδείες του στα Δυτικά Βαλκάνια όπου όλως τυχαίως την ίδια περίοδο που εκεί ταξίδευε και η Β. Νούλαντ, υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, αναγγέλλοντας κινήσεις που οδηγούν σε ντε φάκτο αναγνώριση του Κοσσόβου, υλοποιώντας κατά γράμμα σχεδιασμούς των ΝΑΤΟ, ΗΠΑ και ΕΕ στην περιοχή.

Ενδεικτικό των βαθύτερων και συνολικότερων σχεδιασμών των κυρίαρχων κύκλων της χώρας αποτελούν τα άρθρα υποδοχής της συμφωνίας:

«Στοιχειοθετώντας περαιτέρω, μην ξεχνάμε τις ειδικές σχέσεις που μπορούν να αναπτυχθούν μεταξύ των δύο χωρών (συμπεριλαμβανομένης και της Κύπρου) αναφορικά με το πεδίο της «σκληρής ισχύος». Δύο από τις καλύτερες πολεμικές αεροπορίες με ανάγκη για συνεργασία των πολεμικών τους ναυτικών και για ισχυρή σχέση ανταλλαγής πληροφοριών. Τέλος, η συνεισφορά του ισραηλινού λόμπι στην δυναμική επανεμφάνιση των αντίστοιχων lobbies της Ελλάδας και της Κύπρου στις Η.Π.Α, αποτελούν ένα μεγάλο παράθυρο ευκαιρίας προκειμένου οι τρεις χώρες να αποδείξουν στην Ουάσινγκτον πως επιθυμούν μια συνεχώς αναβαθμιζόμενη σχέση μεταξύ τους», σημείωνε σε έγκυρη πρωινή εφημερίδα.

«Η νέα κυβέρνηση, συνεχίζει ο καθηγητής διεθνών σχέσεων Μ. Καραγιάννης, που εξελέγη στην Ελλάδα στις 25-1-2015, βρίσκεται μπροστά σε δύο μεγάλες προκλήσεις αναφορικά με την εξωτερική πολιτική. Η πρώτη, αφορά τη συνειδητοποίηση ότι η Ελλάδα χρειάζεται μια εξωτερική πολιτική σκεπτόμενη στρατηγικά και (ήτοι, υπολογίζοντας τον κόσμο σε δεκαετίες και όχι σε τετραετίες) χρησιμοποιώντας τη γεωπολιτική ως εργαλείο χάραξής της. Δεύτερον, την περιφρόνηση της πάγιας ελληνικής σκέψης «μηδενισμού» και «παραλαβής καμένης γης» από τους προκατόχους και την υιοθέτηση πολιτικών «χειρουργικής επέμβασης» όπου αυτό χρήζει ανάγκης. Εν κατακλείδι, η ελληνική εξωτερική πολιτική, χρειάζεται αλλαγές όμως όπως περιγράφθηκε παραπάνω, αυτές δεν μπορούν να αφορούν το Ισραήλ, εκτός και αν αυτές επιταχύνουν κάποια εμβάθυνση των συζητήσεων μεταξύ των κρατών. Άποψη του γράφοντος αλλά και αρκετών ανθρώπων που βρίσκονται κοντά σε αυτές τις εξελίξεις είναι ότι το νέο ΥΠΕΞ, καλώς θα κάνει να σεβαστεί την «πολυγαμία» της εξωτερικής πολιτικής αλλά θα μπορεί ταυτόχρονα (οφείλει να μπορεί) να αντιλαμβάνεται τη διαφορά του συμμάχου με τον εταίρο. Ευτυχώς, η Ελλάδα έχει μπροστά στα μάτια της ένα εξελισσόμενο αποτυχημένο πείραμα της τουρκικής υπερεξάπλωσης και «πολυγαμίας» που οδηγεί στην απομόνωση. Είναι εποχή για ευκαιρίες και όχι για «τουρκικά λάθη». Επομένως, δεν αναμένουμε, -αλλά και ούτε θα ήταν προς το συμφέρον της χώρας να αναμένουμε- αλλαγές πλεύσης εκ μέρους της Ελλάδας σε σχέση με το Ισραήλ. Η τυχόν χρήση βαρύγδουπων δηλώσεων για τη σηματοδότηση μιας γενικότερης αλλαγής, πρέπει να μείνουν μακριά από τις στρατηγικές επιλογές της προηγούμενης κυβέρνησης στην χάραξη πολιτικής στην Ανατολική Μεσόγειο, η οποία ήταν από τις λίγες πολιτικές που βρέθηκε εξ' αρχής στο σωστό δρόμο».

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές είδε το φως της δημοσιότητας είδηση που αναφέρει – σύμφωνα με κυπριακές κυβερνητικές διαρροές- ότι μέσα στο φθινόπωρο

ενδέχεται να πραγματοποιηθεί στην Λευκωσία συνάντηση του προέδρου της Κύπρου Νίκου Αναστασιάδη, του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα και του πρωθυπουργού του Ισραήλ Μπενιαμίν Νετανιάχου.

Τα παραπάνω, ενδεικτικά, του ρόλου, της πολιτικής και των προθέσεων της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, ενισχύουν αντί να αποδυναμώνουν τις διεθνείς σχέσεις του ιμπεριαλισμού. Περιπλέκουν βαθύτερα τη χώρα στις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις (π.χ. σιίτες – σουνίτες) και ανταγωνισμούς και από τη μεριά των αμερικανών ηγεμόνων (ακόμη).

Σύμφωνα με πληροφορίες, προπαρασκευαστική εργασία θα γίνει από τους υπουργούς Εξωτερικών των τριών χωρών, οι οποίοι θα συναντηθούν τον Σεπτέμβριο στην Νέα Υόρκη στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ.

Αυτοί οι σχεδιασμοί, οι επιδιώξεις, οι συμμαχίες, μεταφράζονται σε νέα δεινά για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας, ακόμα και με το ενδεχόμενο εμπλοκής σε νέες ενδοιμπεριαλιστικές πολεμικές συγκρούσεις.

Η πολιτική κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος είναι βαθιά. Καθώς μάλιστα η προωθούμενη αστική πολιτική δεν είναι παράδοξη εμμονή των κυρίαρχων κύκλων ή απλά μια πολιτική επιλογή, αλλά θεμελιώδης, εσωτερική, αναγκαία πλευρά της σύγχρονης καπιταλιστικής κοινωνίας, η κρίση θα είναι δύσκολα ανατάξιμη. Η πολιτική των μνημονίων, η ανεργία, η φτώχεια, η ανέχεια, η ανασφάλεια, αποσυνθέτουν κοινωνικές αξίες, στάσεις, συμπεριφορές και προτεραιότητες προς όλες τις δυνατές κατευθύνσεις.

Σε αλληλεπίδραση με την ιστορικών διαστάσεων οικονομική κρίση και την επίδραση αυτού του εργατικού και λαϊκού κινήματος, οδηγούν τελικά σε κρίση επιβίωσης ακόμη και το ίδιο το ηγεμονικό πολιτικό μοντέλο διαχείρισης του καπιταλισμού, το νεοφιλελευθερισμό. Έκφραση αυτής της κατάστασης είναι η γρήγορη φθορά το πλήθος και ο μηδαμινός χρόνος των κυβερνήσεων.

Υπ’ αυτές τις συνθήκες τα αστικά επιτελεία σχεδιάζουν απροσχημάτιστα την αντιδραστικότερη αναδιάταξη του αστικού κομματικού συστήματος με κέντρο τον «υπόλοιπο ΣΥΡΙΖΑ». Η υπό τον Τσίπρα ηγεσία του εναπομείναντος ΣΥΡΙΖΑ έχει αποδεχθεί αυτό το ρόλο .

Τα αστικά επιτελεία με γρήγορους ρυθμούς αλλά και ισχυρές δυσκολίες, εξ αιτίας του λαϊκού παράγοντα, προωθούν σχέδια για μια δεξιά που θα αποτελείται από δυο βραχίονες:

Τον κεντροδεξιό συντηρητικό και τον αποκαθαρμένο από τον υπόκοσμο ακροδεξιό ώστε αυτός να μπορεί να συγκυβερνά. Και ένα μεγάλο «δημοκρατικό κόμμα» ανέξοδης δημοκρατικής σοσιαλιστικής επαγγελίας και σοσιαλ- νεοφιλελεύθερης πολιτικής.
Η υπάρχουσα ρευστότητα των πολιτικών επιλογών και ιδεολογικών στηριγμάτων στα διάφορα στρώματα και τάξεις της κοινωνίας, δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ.

Θα διατηρηθεί ως ένα σημείο μέχρι να διαμορφωθεί, ανάλογα με το ποια θα είναι η πορεία της κρίσης και ο χαρακτήρας πολιτικής εξόδου από αυτήν, ένα νέο περιβάλλον πολιτικής σταθερότητας με σχετικά παγιωμένους νέους συσχετισμούς.
Στα σχέδια αυτά και στο νέο περιβάλλον, η αντίθεση ανάμεσα στα λαϊκά δικαιώματα και στα μονοπωλιακά συμφέροντα στην περιοχή, θα οξυνθεί, η λύση θα έρθει καθώς η όξυνση θα φτάνει στα άκρα: «ή εμείς ή αυτοί».